

РЕШЕНИЕ

№ 1109

гр. Пловдив, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Румяна Ив. Андреева Атанасова Въззивно гражданско дело № 20235300501876 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Д. В. Ч., ЕГН *****, от гр. ***** против решение № 2439/30.05.2023. постановено по гр.д. № 533/2023 г. на Районен съд - Пловдив, VIII гр. състав, с което са отхвърлени предявените от същата против Военно окръжие I степен - ****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ***** обективно съединени иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ във връзка с чл.225, ал.1 от КТ с искане за отмяната като незаконосъобразна на Заповед № ЛС- 60/21.12.2022 г. на Началника на Военно окръжие I степен – ****, с която на основание чл.325, ал.1, т.3 от Кодекса на труда е прекратено трудовото и правоотношение поради изтичане на уговорения срок; за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност и за осъждане ответника да заплати на ищцата обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението през периода 01.01.2023 г. - 30.06.2023 г. в размер на 6 219,60 лв., ведно със законната лихва. Във въззивната жалба се поддържа оплакването, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно и затова следва да бъде отменено, като вместо него се постанови въззивно решение по съществото на спора, с което исковите да се уважат. Претендират се разносики пред двете инстанции за адвокатско възнаграждение при условията на чл.38 ЗА.

Въззиваемата страна Военно окръжие I степен - **** оспорва жалбата като неоснователна. Моли за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноси за разноси за юрисконсултско възнаграждение за инстанцията.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в предвидения в закона срок за обжалване, изхождат от надлежна страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

След извършена служебна проверка по чл. 269 ГПК въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. При въззивната проверка за нарушение на императивни материалноправни норми при постановяването му и при проверка на неговата правилност по изложените в жалбата оплаквания, Пловдивският окръжен съд намира следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ.

Ищцата Д. В. Ч. е основала исковите си на твърдението, че е работила при ответника Военно окръжие I степен – **** по силата на трудово правоотношение, възникнало със сключен трудов договор № 3-337/07.06.2017 г., като е заемала длъжността “*****”, с код на длъжността по НКДПД: *****, код на длъжностно ниво 312-06 по допълнително разписание на длъжностите №556/19.12.2016 г. Договорът бил сключен като срочен, със срок на действие до 31.12.2017 г. С допълнително споразумение №3/02.01.2018 г. за място на работата и било определено Военно окръжие II степен – *****, била преназначена на длъжността “*****”, с код на длъжността по НКДПД: *****, код на длъжностно ниво 312-06, по допълнително разписание на длъжностите № Д 580/21.12.2017 г. с времетраене на договора от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. С допълнително споразумение № 3-520/13.07.2018 г. била преназначена на длъжността „*****“ с код по НКПД *****, а срокът на договора бил променен на безсрочен. С допълнително споразумение № 74/30.08.2021 г. ищцата била преназначена на длъжността “*****”, с код на длъжността по НКДПД: *****, във Военно окръжие II степен – *****, код на длъжностно ниво И2-14, по допълнително разписание на длъжностите № Д 657/29.12.2020 г., като договорът и бил променен от безсрочен в срочен, до 31.12.2021 г. С допълнително споразумение № 78/30.12.2021 г. отново било извършено преназначението и, на длъжността “*****”, с код на длъжността по НКДПД: *****, във Военно окръжие II степен – *****, код на длъжностно ниво И2-14, като договорът и бил удължен до 31.12.2022 г. Твърди, че трудовото и правоотношение е било прекратено с обжалваната Заповед № ЛС-60/21.12.2022 г. на Началника на Военно окръжие I степен – *****, на основание чл. 325, ал.1, т.3 КТ, поради изтичане на уговорения срок. Оспорва уволнението като незаконосъобразно,

по съображения, че не са били налице правни и фактически основания за прекратяване на трудовото и правоотношение поради изтичане на уговорения срок, тъй като трудовото и правоотношение е било безсрочно, тъй като както в основния трудов договор, така и в допълнителните споразумения клаузите относно срока на договора са били недействителни, тъй като са били уговорени в противоречие с императивни разпоредби на КТ, регламентиращи срочността на трудовите договори. Поддържа, че допълнителните споразумения следва да се считат сключени за неопределено време, тъй като не отговарят на изискванията на чл. 68, ал. 3 и ал.4 КТ поради това, че изпълняваната от нея длъжност не е с временен, сезонен или краткотраен характер, нито пък са посочени никакви икономически, финансови, технологични или пазарни причини за сключването на такива договори. При тези наведени основания за незаконосъобразност на уволнението се иска от съда да отмени същото и да я възстанови на заеманата преди уволнението длъжност, като и присъди и обезщетени за оставането и без работа в резултат на незаконното уволнение в размер на 6 219,60 лв., за периода от 01.01.2023 г. до 30.06.2023 г. ведно със законната лихва от предявяване на иска пред съда до окончателното изплащане.

С отговора на исковата молба ответникът Военно окръжие I степен - **** е оспорил предявените искове като неоснователни. Поддържа, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата е законосъобразна, тъй като при издаването ѝ са спазени всички законови изисквания. Сочи, че срочността както на първоначалния трудов договор, така и на последвалите допълнителни споразумения към него се обуславя от правопораждащия факт за сключването им, а именно наличието на утвърдено от Министъра на отбраната допълнително разписание на длъжностите за съответната календарна година. Ако такива длъжности не бъдат утвърдени, не би било възможно сключването на трудов договор, или допълнително споразумение.

Не се спори между страните, а и от представените в тази насока писмени доказателства е видно, че на 07.06.2017 г. между ищцата и Военно окръжие II степен – *****, е бил сключен Трудов договор № 3-337/07.06.2017 г. на основание чл.68, ал.1, т.1 от КТ, за срок до 31.12.2017 г., с тримесечен срок за изпитване, като същата е била назначена на длъжност “*****” с място на работа Военно окръжие II степен – *****. Трудовият ѝ договор е бил продължаван с допълнителни споразумения. С допълнително споразумение № 74 /30.08.2021 г., сключено с Военно окръжие I степен – **** ищцата е била преназначена на длъжността “*****“, с код на длъжността по НКДПД: *****, с място на работа - Военно окръжие II степен – *****, код на длъжностно ниво И2-14, по допълнително разписание на длъжностите № Д 657/29.12.2020 г., като договорът и бил променен от безсрочен в срочен, до 31.12.2021 г. С допълнително споразумение № 78/30.12.2021 г. Отново е била преназначена на длъжността “*****“, с код на длъжността по НКДПД: *****, във Военно окръжие II степен – *****, код на длъжностно ниво И2-14, като

договорът и бил удължен до 31.12.2022 г. С обжалваната Заповед № ЛС-60/21.12.2022 г. на Началника на Военно окръжие I степен – ****, трудовото правоотношение на ищцата е било прекратено, считано от 01.01.2023 г., на основание чл. 325, ал.1, т.3 КТ, поради изтичане на уговорения срок.

След анализ на събраните по делото доказателства съдът намира за основателно твърдението в исковата молба, че е налице недействителност на клаузите, касаещи срока на последните две посочени допълнителни споразумения към първоначалния трудов договор, на основание чл. 119 КТ във връзка с чл. 68, ал. 5 КТ и същите следва да се смятат за сключени за неопределено време.

Първоначален срочен трудов договор може да бъде сключен, както и безсрочен съществуващ трудов договор може да бъде ограничен със срок на действие при условията на чл. 119 от КТ, само при доказано наличие на предпоставките по чл. 68, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от КТ. Съгласно чл. 68, ал. 3 КТ срочен трудов договор по ал. 1, т. 1 се сключва за изпълнение на временни, сезонни или краткотрайни работи и дейности, както и с новопостъпващи работници и служители в обявени в несъстоятелност или в ликвидация предприятия. В случая не е налице посочената хипотеза, тъй като работодателят не е дружество, обявено в несъстоятелност или в производство по ликвидация, а и работата, която ищцата извършва няма временен характер. Нито в първоначалния трудов договор, нито в последващите допълнителни споразумения е посочено, че те се сключват за дейности и работи, които имат временен, сезонен или краткотраен характер. От наименованието на самата длъжност също не може да се направи извод, че същата има временен, сезонен или краткотраен характер, като липсват и твърдения и доказателства от страна на работодателя в тази посока. Нещо повече, самият работодател не твърди съществуването на някои от тях. Единственото му твърдение в тази насока е, че заеманата от работника длъжност е предвидена във временно щатното разписание като срочна, което е неотнормено към някои от изключенията по ал. 4 на чл. 68 от КТ, вр. с пар. 1, т. 8 от КТ.

В настоящото производство липсват каквито и да било доказателства, от които да се направи извода, че при сключването на трудовия договор и последните две споразумения са били спазени изискванията на чл. 68, ал. 4 КТ, а именно – те да са сключени по "изключение", легална дефиниция на което се съдържа в нормата на § 1, т. 8 от ПЗР на КТ. Съгласно § 1, т. 8 от Кодекса на труда "Изключение" по смисъла на чл. 68, ал. 4 от същия кодекс е налице при конкретни икономически, технологически, финансови, пазарни и други обективни причини от подобен характер, съществуващи към момента на сключване на трудовия договор, посочени в него и обуславящи срочността му. Тези обстоятелства, обуславящи срочността на трудовия договор трябва да са конкретни за предприятието, да са налице към момента на сключването на трудовия договор, следва да бъдат конкретно посочени и в самия трудов договор. Именно конкретното условие трябва да обуславя и срочността на договора, като в тежест на работодателя е да установи съществуването му. /В

този смисъл са и Решение № 104 от 23.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 453/2009 г., III г. о., Решение № 164 от 18.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 4656/2008 г., I г. о., Решение № 302 от 17.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 1656/2016 г., IV г. о./.

Ето защо съгласно чл. 68, ал. 5 от КТ срочният трудов договор, сключен в нарушение на чл. 68, ал. 3 и ал. 4 КТ, следва да се смята за сключен за неопределено време. С оглед на това съдът счита, че уволнението на ищцата на основание чл. 325, т. 3 КТ се явява незаконно, тъй като на това основание могат да се прекратяват само срочни трудови договори, но не и такива за неопределено време. Поради това предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за отмяна на уволнението като незаконно се явява основателен и следва да бъде уважен.

Предвид незаконосъобразността на уволнението и неговата отмяна се явява основателен и следва да се уважи и искът с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищцата на предишната работа, поради което този иск също ще се уважи, а ищцата ще бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност “*****”, във Военно окръжие II степен – *****.

Основателен е и искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ. Не се оспорва по делото, а и от събраните доказателства /удостоверение за деклариранни данни от НАП – ТД - ****/ е видно, че ищцата не е реализирала доходи от трудово правоотношение в исковия шест месечен период след датата на незаконното уволнение. Ето защо на същата се полага обезщетение в размер на брутното и трудово възнаграждение за времето, през което е останала без работа. Размерът на основното трудово възнаграждение на ищцата съгласно последното допълнително споразумение от 10.06.2022 г. е 710 лв. Ответникът не е оспорил размера на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ, поради което съдът приема иска за основателен. Като такъв същият следва да се уважи, като сумата по главницата да се присъди ведно с обезщетение за забавеното и плащане в размер на законната лихва от деня на предявяване на исковата молба пред съда до окончателното изплащане.

Като е достигнал до различни правни изводи и е отхвърлил исковете районният съд е постановил неправилно решение, което ще се отмени, а вместо него ще се постанови друго решение по същество в казания смисъл.

С оглед пълното уважаване на предявените от ищцата искове и предвид обстоятелството, че същата е била представлявана в процеса от адвокат, който и е оказал безплатна правна помощ съгласно чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, то на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА ответника следва да бъде осъден да заплати на процесуалния и представител адв. И. Х. К. дължимото адвокатско възнаграждение за двете инстанции, което възлиза на по 780 лв. за всяка от инстанциите съгласно представения списък, или общо на 1560 лв.

С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати

по сметка на Пловдивския окръжен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК държавна такса от 523 лева.

Мотивиран от горното, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2439/30.05.2023. постановено по гр.д. № 533/2023 г. на Районен съд - Пловдив, VIII гр. състав, вместо което
ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна на Заповед № ЛС- 60/21.12.2022 г. на Началника на Военно окръжие I степен – ****, с която на основание чл.55, ал.4 от ЗОВСРБ и чл.325, ал.1, т.3 от Кодекса на труда е прекратено трудовото правоотношение с Д. В. Ч., ЕГН *****, от гр. ***** поради изтичане на уговорения срок, като **ВЪЗСТАНОВЯВА** Д. В. Ч., ЕГН *****, от гр. ***** на заеманата преди уволнението длъжност: “*****“ във Военно окръжие II степен – *****.

ОСЪЖДА Военно окръжие I степен – **** да заплати на Д. В. Ч., ЕГН *****, от гр. ***** сумата от 6 219,60 лв., представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението през периода 01.01.2023 г. - 30.06.2023 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба пред съда – 13.01.2023 г. до окончателното и изплащане.

ОСЪЖДА Военно окръжие I степен – **** да заплати на осн. чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата на адв. И. Х. К. с ЕГН ***** от АК-****, с адрес: ул. „**** адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство на Д. В. Ч. за двете съдебни инстанции в размер на 1560 /хиляда петстотин и шестдесет/ лв.

ОСЪЖДА Военно окръжие I степен – **** да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на държавата и бюджета на съдебната власт сумата от 523 /петстотин двадесет и три/ лв. по сметка на Пловдивския окръжен съд – държавни такси за исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т.3 от КТ за двете инстанции.

Решението подлежи на касационно обжалване, при условията на чл.280, ал.1 ГПК, пред Върховния касационен съд в едномесечен срок, считано от 31.07.2023 г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____